

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Pierwszy Prezes SN Małgorzata Manowska (przewodniczący)
SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk
SSN Mariusz Łodko (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 10 kwietnia 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W. poprzednio P. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 20 października 2021 r., VII AGa 524/20,
w sprawie z powództwa L. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W. poprzednio P. w W.
o zapłatę,

**uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sadowi Apelacyjnemu w Warszawie
pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania kasacyjnego.**

Agnieszka Jurkowska-Chocyk Małgorzata Manowska Mariusz Łodko

[SOP]

L. sp. z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego – P. w W. – odszkodowania za ograniczenie korzystania z nieruchomości, która znalazła się w granicach obszaru ograniczonego użytkowania, ustanowionego dla portu lotniczego im. [...] uchwałą nr [...] Sejmiku Województwa [...]. W piśmie procesowym z 28 sierpnia 2013 r. powód określił wartość przedmiotu sporu na 8 695 500 zł.

Pismem procesowym z 21 października 2015 r. powód zmodyfikował żądanie i wniósł o zasądzenia od pozwanego 932 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia. Postanowieniem z 30 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie co do kwoty 7 763 500 zł.

Wyrokiem z 23 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo. Na skutek apelacji powoda, wyrokiem z 29 maja 2018 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił ten wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 10 grudnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie ponownie oddalił powództwo.

Wyrokiem z 20 października 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił ten wyrok w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda 932 000 zł z ustawowymi odsetkami od 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenie faktyczne Sądu pierwszej instancji, że 10 czerwca 2011 r. L.1 sp. z o.o. w W. kupił od W. w likwidacji w W. użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. [...], obejmującej działki [...] wraz z prawem własności posadowionych na niej budynków. W dniu 3 sierpnia 2011 r. weszła w życie uchwała nr [...] Sejmiku Województwa [...] w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego im. [...] (dalej: „uchwała nr [...]"). Obszar ograniczonego użytkowania (dalej: „OOU”) ustanowiony na jej podstawie objął nieruchomość powoda. Sąd ten przyjął, że użytkowanie wieczyste gruntu obejmującego działki: [...] wraz z prawem własności budynków przed ustanowieniem OOU miało wartość 26 615 000 zł, która po objęciu nich OOU obniżyła się o 932 000 zł.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 31 sierpnia 2011 r. L.1 sp. z o.o. w W. kupił użytkowanie wieczyste nieruchomości położonej przy ul. [...] – działka nr [...]. Dnia

9 listopada 2011 r. L.1 sp. z o.o. w W. objął nowe udziały w spółce L.2 sp. z o.o. w W. o wartości 59 500 000 zł, wnosząc za nie do spółki wkład niepieniężny w postaci przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c. W skład objętego aportem przedsiębiorstwa wchodziło m.in. użytkowanie wieczyste nieruchomości położonych przy ul. [...] – działki nr [...]. Wartość wkładu niepieniężnego – użytkowania wieczystego nieruchomości obejmujących działki nr [...] wraz z prawem własności znajdujących się na nich budynków – ustalono na 43 398 290 zł, w oparciu o operat szacunkowy sporządzony z uwzględnieniem cen transakcyjnych nieruchomości z okresu marzec 2010 - kwiecień 2011 r. Wycena nie uwzględniała wpływu OOU na wartość nieruchomości.

W dniu 15 maja 2014 r. doszło do połączenia spółki L.1 sp. z o.o. w W. nr (spółka przejmująca) i L.2 sp. z o.o. w W. (spółka przejmowana) na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. L.1 Sp. z o.o. w W. zmieniła firmę na L. sp. z o.o. w W.

Sąd Apelacyjny, odmiennie niż Sąd Okręgowy, uznał, że powód nabył użytkowanie wieczyste nieruchomości wraz wierzytelnością o odszkodowanie w związku ze zmniejszeniem wartości na skutek ich objęciach OOU. Wyjaśnił, że nabycie przedsiębiorstwa obejmuje wszystko co wchodzi w jego skład z ograniczeniami, jakie wynikają z treści czynności prawnej albo z przepisów szczególnych. Nie obejmuje ono jedynie wyłączonych wolą stron czynności prawnej wyraźnie wskazanych składników przedsiębiorstwa. Jeżeli przedmiotem aportu do spółki jest przedsiębiorstwo, to zostaje ono przeniesione na rzecz tej spółki w całości, a więc również z wierzytelnościami, o ile wchodzi w jego skład. Z tych względów powód jest legitymowany do dochodzenia odszkodowania w związku z utratą wartości nieruchomości, które znalazły się w OOU.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął nieskuteczność nabycia przez powoda wierzytelności o odszkodowanie, uzasadnione uzyskaniem przez poprzedniego użytkownika wieczystego ekwiwalentu za nieruchomość, nieuwzględniającego spadku jej wartości. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że źródłem szkody było wejście w życie uchwały nr [...]. Uzyskana przez zbywcę korzyść materialna za przeniesienie użytkowania wieczystego nieruchomości – równowartość wniesionego aportu – wynika z innego zdarzenia prawnego i pochodzi

od innego podmiotu, niż zobowiązany do naprawienia szkody. Takie przysporzenie majątkowe przez osobę trzecią nie kompensuje szkody powstałej na skutek wejścia w życie uchwały nr [...] wprowadzającej OOU. Przelew wierzytelności o odszkodowanie powoduje, że cesjonariusz nabywa prawo w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowało się w chwili dokonania przelewu. Zmienia się jedynie osoba wierzyciela – osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia. Zobowiązanie pozwanego wobec nabywcy wierzytelności nie wygasło wraz z nabyciem przedsiębiorstwa i na powoda przeszła wierzytelność o odszkodowanie, co wynika z art. 55¹ pkt 4 k.c.

Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości na podstawie art. 129 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1396, dalej także: „p.o.ś.”) na skutek objęcia niej OOU, może wynikać nie tylko z ograniczeń przewidzianych w samym akcie tworzącym OOU, ale również zawężeniem granic własności (art. 140 k.c. w zw. z art. 144 k.c.) skutkującym obowiązkiem znoszenia przez właściciela dopuszczalnych na tym obszarze immisji. Powód poniósł zatem szkodę w wysokości 932 000 zł, która pozostaje w związku przyczynowym z utworzeniem OOU, odpowiadającą spadkowi wartości nieruchomości.

Sąd drugiej instancji przyjął, że roszczenie odszkodowawcze z art. 129 ust. 2 p.o.ś. powstaje z chwilą wprowadzenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości w związku z objęciem OOU i od tej chwili jest wymagalne. Nie jest ono wynikiem zdarzenia losowego, nie zaskakuje dłużnika. Powstaje jako ustawowa konsekwencja ustanowienia OOU w szczegółowo określonym przepisami trybie. W postępowaniu poprzedzającym wprowadzenie OOU przeprowadzane są m.in. oceny jego wpływu na środowisko, określone są strefy intensywności tego oddziaływania oraz konieczne ograniczenia obowiązujące w strefie i wymagania techniczne, wprowadzane następnie do postanowień uchwały (rozporządzenia) tworzącej obszar. Dłużnik orientuje się więc nawet przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania – skoro oddziałuje na środowisko w sposób uniemożliwiający dotrzymanie standardów jakości środowiska poza terenem obiektu – że roszczenia odszkodowawcze będą do niego kierowane niezwłocznie po utworzeniu obszaru, czego będą dotyczyły, zna zakres wprowadzonych ograniczeń,

specyfikę zabudowy, która znajduje się w jego sąsiedztwie, a nawet ma możliwość prześledzenia orzecznictwa sądowego w tego rodzaju sprawach. Są to okoliczności umożliwiające szybszą ocenę czy konkretne roszczenie jest uzasadnione i w jakich szacunkowych rozmiarach.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł pozwany. Zaskarżył go w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego:

1) art. 129 ust. 2 i 3 p.o.ś. przez błędną wykładnię i w rezultacie błędne przyjęcie, że powód poniósł szkodę na skutek obniżenia wartości nieruchomości w związku z wejściem w życie uchwały z 20 czerwca 2011 r., mimo, iż a) wartość ta nie zmniejszyła się, gdyż nieruchomość została zbyta za kwotę wyższą niż przed utworzeniem na podstawie tej uchwały OOU dla Portu Lotniczego im. [...], a zbywca (poprzednik prawny powoda) nie poniósł szkody, która mogła przejść *ex lege* na powoda; b) ustalona przez biegłego kwota 932 000 zł z tytułu ubytku wartości nieruchomości w związku z wejściem w życie uchwały nr [...] mieści się w granicach błędu statystycznego; c) tak określona wysokość szkody została ustalona jedynie na podstawie porównania/analizy cen nieruchomości na rynku lokalnym położonych w OOU oraz poza OOU, podczas gdy powinna być zbadana różnica wartości wycenianej nieruchomości powoda przed zdarzeniem wywołującym szkodę oraz po jego wystąpieniu i porównanie tychże różnic z tendencjami zmian cen wartości nieruchomości położonych poza OOU, czyli przed i po wejściu w życie uchwały, biorąc pod uwagę stan nieruchomości na moment objęcia jej OOU;

2) art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. w zw. z art. 55² w zw. z art. 55¹ pkt 4 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 i 3 p.o.ś. przez ich błędną wykładnię i uznanie, że powód w ramach przeniesienia całego majątku spółki przejmowanej, nabył również wierzytelność z tytułu odszkodowania z tytułu spadku wartości nieruchomości, a która w chwili połączenia powoda z poprzednim właścicielem nieruchomości nie istniała;

3) art. 129 ust. 2 i 3 p.o.ś. w zw. z art. 361 § 1 k.c. przez ich błędną wykładnię oraz przyjęcie istnienia związku przyczynowego pomiędzy wejściem w życie uchwały z 20 czerwca 2011 r. o utworzeniu OOU dla Portu Lotniczego im. [...] a szkodą

związaną z utratą wartości nieruchomości powoda po jego utworzeniu, mimo, że przy nabyciu przedsiębiorstwa nie uwzględniono spadku wartości nieruchomości;

4) art. 455 i art. 481 k.c. przez ich zastosowanie i art. 363 § 1 i 2 k.c. przez jego niezastosowanie skutkujące zasądzeniem odsetek od 1 sierpnia 2013 r., zamiast od dnia wyrokowania;

5) art. 455 k.c., art. 481 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 i art. 136 ust. 3 p.o.ś. przez ich błędne zastosowanie i zasądzeniem odsetek od 1 sierpnia 2013 r. skutkujące wykroczeniem wartości odszkodowania poza ramy tego roszczenia.

Skarżący zarzucił również naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.: art. 233 § 1 k.p.c., art. 327¹ § 1 k.p.c., i art. 205¹² § 2 w zw. z art. 278 w zw. z art. 380 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 129 ust. 2 p.o.ś., jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może też żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (art. 129 ust. 2).

Powód dochodził odszkodowania obejmującego zmniejszenie wartości nieruchomości w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z niej, wynikającego z objęciem jej obszarem ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego im. [...]. Przesłankami tak określonej odpowiedzialności odszkodowawczej są: wejście w życie aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez właściciela nieruchomości oraz związek przyczynowy pomiędzy wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanką roszczenia odszkodowawczego przewidzianego w art. 129 ust. 2 p.o.ś. nie jest zbycie nieruchomości, a odszkodowanie nie jest ograniczone do rzeczywistej straty,

obowiązuje bowiem zasada pełnej odpowiedzialności odszkodowawczej za wprowadzenie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości (zob. wyrok SN z 25 lutego 2009 r., II CSK 546/08). Szkoda w postaci obniżenia wartości nieruchomości może być oceniona już w dacie wejścia w życie aktu ograniczającego sposób korzystania z niej przez właściciela/użytkownika wieczystego i koresponduje z pojęciem straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., określanej między innymi jako zmniejszenie aktywów, niezależnie od tego czy właściciel ją zbył, czy też nie zamierza podjąć w tym kierunku żadnych działań. W takim wypadku odszkodowanie szacowane jest z uwzględnieniem różnych czynników wpływających na ustalenie hipotetycznej wartości powstałej szkody, w tym na podstawie operatów szacunkowych określających wartość nieruchomości. Skoro roszczenie powstaje w chwili wejścia w życie aktu prawa miejscowego, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś., punktem wyjścia przy ocenie jego zakresu jest wartość nieruchomości przed wprowadzeniem aktu prawa miejscowego zestawiona z wartością nieruchomości po jego wprowadzeniu (wyrok SN z 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 944/22). Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Najwyższy zwrócił też uwagę, że każde odszkodowanie, w tym dochodzone na podstawie art. 129 ust. 1 i 2 p.o.ś., ma zmierzać do skompensowania uszczerbku w majątku poszkodowanego spowodowanego zdarzeniem szkodzącym. Zarówno rodzaj i jak oznaczalna w pieniądzu wysokość tego uszczerbku może się zmieniać, zwłaszcza jeśli pomiędzy stwierdzeniem szkody i zażądaniem jej naprawienia oraz momentem zweryfikowania twierdzeń poszkodowanego, w szczególności w postępowaniu sądowym, mija dłuższy czas. Istotą zobowiązania do naprawienia szkody jest przywrócenie w majątku poszkodowanego stanu poprzedniego sprzed szkody lub jej wyrównania przez świadczenie pieniężne (art. 363 § 1 k.c.). Odszkodowanie nie może więc przerastać wielkości szkody, co wobec jej dynamicznego charakteru, oznacza niemożność przekroczenia wielkości szkody istniejącej w chwili jej naprawienia. Ustalając odszkodowanie w postępowaniu sądowym, sąd powinien więc uwzględnić stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.).

Bezspornym jest, że spółka L.1 sp. s o.o. w W. w czerwcu 2011 r. – niedługo przed wejściem w życie uchwały nr [...] – nabyła użytkowanie wieczyste nieruchomości. Związanych Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych stanowiących

podstawę zaskarżonego wyroku wynika też, że ich wartość przed wprowadzeniem OOU (3 sierpnia 2011 r.) wynosiła 26 615 000 zł. Trzy miesiące później spółka przeniosła użytkowanie wieczyste nieruchomości, obejmując nowe udziały w powodowej spółce o łącznej wartości 59 500 000 zł za wkład niepieniężny – przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ k.c. – którego najistotniejszym składnikiem były przedmiotowe nieruchomości o wartości ustalonej na 43 398 290 zł. Podstawą wyceny był operat szacunkowy, w którym nie uwzględniono wpływu OOU na wartość nieruchomości.

Roszczenie o odszkodowanie, w tym dochodzone na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś., nie powstaje, gdy nie ma różnicy między stanem dóbr przed zaistnieniem szkody oraz stanem z chwili ustalenia jej wartości. Wartości nieruchomości nie ulega zmniejszeniu, jeżeli niedługo po wprowadzeniu OOU, a przed wniesieniem pozwu użytkownik wieczysty przenosi prawo do nieruchomości za kwotę (43 398 290 zł), która przewyższa jej wartość przed wprowadzeniem OOU (26 615 000 zł). Jeżeli można ustalić konkretną wysokość szkody, hipotetyczne wyliczenia nie mają sensu. Ustalone przez biegłego odszkodowanie (932 000 zł) ma wymiar jedynie hipotetycznej straty, jaką mógł ponieść użytkownik wieczysty, w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości wprowadzanym aktem prawa miejscowego. Skoro niedługo po wprowadzeniu OOU doszło do faktycznego przeniesienia użytkowania wieczystego za cenę znacznie wyższą niż wartość nieruchomości ustalona przed wprowadzeniem OOU – poprzedni użytkownik wieczysty nie poniósł wymagającego skompensowania uszczerbku w swoim majątku. Odszkodowanie ma na celu wyrównać poniesioną stratę w majątku poszkodowanego, a stan taki wystąpi, jeżeli cena sprzedaży uzyskana przez poprzedniego użytkownika wieczystego, mogłaby być wyższa, gdyby nie objęcie nieruchomości OOU. Takich ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie nie ma. Sąd *meriti* pominął również, że ustalając wartość nieruchomości na potrzeby pokrycia wkładem niepieniężnym obejmowanych udziałów w powodowej spółce, wyraźnie nie uwzględniono ewentualnego wpływu ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, związanego z ustanowieniem OOU, na spadek jej wartości.

Trafnie zatem skarżący zarzuca, że Sąd *meriti* naruszył art. 129 ust. 2 i 3 p.o.ś. błędnie przyjmując, że powód poniósł szkodę na skutek obniżenia wartości

nieruchomości w związku z wejściem w życie uchwały nr [...]. Wartość nieruchomości nie uległa zmniejszeniu, jeżeli poprzedni użytkownik wieczysty uzyskał za nią kwotę wyższą niż ustalona przed wprowadzeniem OOU. Odszkodowanie dochodzone na wskazanej podstawie ma na celu skompensowanie poniesionej straty, a poprzedni użytkownik wieczysty nie poniósł szkody, która mogła przejść na powoda *ex lege*.

Uzasadniony jest też zarzut naruszenia art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. w zw. z art. 55² w zw. z art. 55¹ pkt 4 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 i 3 p.o.ś. Czynność prawna mająca za przedmiot przedsiębiorstwo obejmuje wszystko, co wchodzi w jego skład (art. 55² k.c.), a więc również wierzytelność o odszkodowanie za spadek wartości nieruchomości. Poprzedni użytkownik wieczysty przeniósł prawo do nieruchomości za kwotę przewyższającą wartość ustaloną przed wprowadzeniem aktu prawa miejscowego uchwałą nr [...]. Brak uszczerbku w jego majątku wymagającego skompensowania z uwagi na zmniejszenie wartości nieruchomości (art. 129 ust. 2 p.o.ś.), powoduje, że nie ma wierzytelności, która mogła przejść na powoda na wskazanej podstawie.

Uwzględniając powyższe, zbędnym było odniesienie się do pozostałych zarzutów skargi kasacyjnej, które zmierzały do: zakwestionowania przyjętej przez biegłego metody szacowania szkody, w oparciu o błędnie przyjęte założenia stanowiące podstawę opinii (1 c), wykazania, że Sąd *meriti* doszedł do błędnych wniosków na podstawie opinii (1b), zakwestionowania wystąpienia związku przyczynowego między wejściem w życie uchwały nr [...] a szkodą związaną z utratą wartości nieruchomości powoda po utworzeniu OOU (3), czy też błędnie ustalonego terminu wymagalności roszczenia (4).

Z kolei zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mógł odnieść skutku, ponieważ art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy oceny dowodów i naruszenie tego przepisu nie może być podstawą kasacyjną (zob. np. wyrok SN z 22 lutego 2018 r., I CSK 361/17 i powołane tam orzecznictwo).

Zwrócić też należy uwagę, że naruszenie zasad sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, gdy skutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Ma to

miejsce, gdy motywy zaskarżonego orzeczenia nie pozwalają na zorientowanie się w przyczynach natury faktycznej i prawnej, które legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2020 r., IV CSK 32/19). W sprawie natomiast istotnym jest, że od 7 listopada 2019 r. (zob. ustawę z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2019 r. poz. 1469 z późn. zm.), zasady sporządzania uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji zostały wyczerpująco uregulowane w art. 387 § 2¹ k.p.c. Przepis ten ma zastosowanie do uzasadniania orzeczeń wydanych po 7 listopada 2019 r. (art. 9 ust. 2 ustawy z 4 lipca 2019 r.). Zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c. był chybiony, skoro sądowni drugiej instancji można od tej daty zarzucić wyłącznie naruszenie art. 387 § 2¹ k.p.c.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 205¹² § 2 w zw. z art. 278 w zw. z art. 380 k.p.c. uzasadniony oddaleniem przez Sąd drugiej instancji wniosków dowodowych pozwanego, zgłoszonych w postępowaniu pierwszej i drugiej instancji o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego. Uszło uwadze skarżącego, że Sąd Apelacyjny nie wydał takiego postanowienia oraz że skarga kasacyjna dotyczy postępowania przed sądem drugiej instancji. Nie istniała też możliwość skorzystania przez skarżącego z rozszerzenia zakresu rozpoznania przez sąd drugiej instancji niezaskarżalnych postanowień sądu pierwszej instancji. Unormowanie z art. 380 k.p.c. odnosi się bowiem wyłącznie do strony składającej środek zaskarżenia, a nie każdej strony postępowania. Przesądza o tym umiejscowienie art. 380 k.p.c. wśród przepisów dotyczących apelacji, a więc dotyczy strony wnoszącej ten środek zaskarżenia (wyrok SN z 10 grudnia 2020 r., I CSK 770/18). Zaskarżony przez pozwanego wyrok Sądu drugiej instancji, został wydany w wyniku rozpoznania apelacji powoda. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że art. 278 k.p.c. nie nakłada na sąd obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, lecz określa przesłanki dopuszczenia takiego dowodu w sytuacji, gdy zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. strona wnioskuje o jego przeprowadzenie (zob. wyrok SN z 13 stycznia 2005 r., IV CK 448/04).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 oraz art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

[wr]

[aɪ]